

Documentul 1

Afganii cunosc conflictul de mai bine de trei decenii. De la câmpiile deșertice din Kandahar până la platourile înalte din Badakhshan, toată lumea a fost atinsă de marginea ascuțită a războiului, a incertitudinii și a privațiunilor. În campania de 15 ani a Americii împotriva talibanilor, atacurile aeriene greșite, raidurile nocturne și schimburile de focuri au strămutat zeci de mii de civili. Atacurile militanților continuă să ucidă un număr record și să dezrădăcineze și mai mult. Iar comportamentul prădător al forțelor de securitate afgane a ajutat la întoarcerea comunităților împotriva guvernului pe care pretind că îl reprezintă.

Prețul conflictului nesfârșit este trauma colectivă, care alimentează mai multe conflicte. În timp ce veteranii americani se bazează pe facilități medicale de clasă mondială și sprijin psihologic pentru rănilor lor invizibile, îngrijirea sănătății mintale în Afganistan – atât pentru soldați, cât și pentru civili – este aproape inexistentă. Neavând unde să se întoarcă, noile generații cedează nihilismului și dependenței de droguri care aduc țara mai aproape de ceea ce s-a cheltuit atât de mult pentru a evita: un stat eșuat.

(Națiunea PTSD, Jason Motlagh)

Documentul 2

Ce se va întâmpla cu progresul care s-a făcut în educație și drepturile femeilor în Afganistan? Este o moștenire pe care ONG-urile au cheltuit milioane pentru a o construi. Și mulți afgani se tem că este ceea ce este cel mai expus riscului.

Astăzi, aproape trei milioane de fete afgane merg la școală, comparativ cu niciuna în 2001 – o realizare extraordinară pentru o țară sfâșiată de război. Și femeile fac progrese și în învățământul superior, în politică și în societate.

O mare parte din acest lucru se datorează contribuțiilor incomensurabile ale ONG-urilor din întreaga lume.

Chiar dacă retragerea a fost amânată, afganii înșiși se confruntă cu plecarea inevitabilă a trupelor americane cu o teamă din ce în ce mai mare. Vor simți talibanii un vid de putere și vor încerca să întoarcă țara cu o duzină de ani? Ce se va întâmpla cu toată munca grea pe care au făcut-o ONG-urile și guvernele străine dacă situația de securitate se deteriorează? Este noul guvern capabil să susțină progresul care a fost făcut în ultimii doisprezece ani în domeniile drepturilor femeilor, sănătății și educației?

Nu există răspunsuri bune la aceste întrebări, dar este ceea ce își pun afganii. Care va fi moștenirea ultimilor 12 ani de investiții străine în educație și drepturile femeilor? Ce fel de viitor le așteaptă fiicele după 2014?

(Confruntându-se cu temerile: Afganistanul pe marginea prăpastiei, Mellissa Fung)

Documentul 3

"Iubirea Mea ne va aduna pe amândoi în ziua învierii. Brutele au pus pietre între noi în această lume."

--Rahila Moska, o tânără poetă afgană din Helmand

Pe 8 aprilie 2010, Rahila Moska, care avea 16 ani, s-a sinucis după ce părinții ei au prins-o, încă o dată, citind una dintre poeziile ei de dragoste la telefon. Părinții ei au presupus că există un băiat la celălalt capăt al firului, nu o fată pe nume Ogai, care era și poetă și membră a grupului săptămânal de poezie Moska de 40 de femei. Deși Moska nu avea voie să participe personal (părinții ei o retraseră de la școală), ea a sunat la telefon pentru a-și împărtăși poeziile puternice de două rânduri numite landai – poezii tradiționale pashto, care critică ordinea socială și soarta unei femei din ea.

Aceste poeme, vechi de secole, sunt adesea scrise în secret. Landai crede ideea că cele 12 milioane de femei paștun din Afganistan și Pakistan sunt supuse sau învinse. După cum spune Sahira Sharif, un parlamentar afgan din provincia Khost, "Majoritatea femeilor paștun nu au voie să-și exprime emoțiile în societate, nici măcar în poezii. Dar spiritul de a-și ridica vocea este întotdeauna viu în ei." În 2008, Sharif a fondat o organizație în Kabul numită Mirman Baheer, un grup social care se învâрте în jurul poeziei femeilor. Grupul se întâlnește luni seara la Kabul, dar a încolțit ceea ce numește "celule" în mai mult de opt provincii unde femeile se întâlnesc uneori în secret.

Decesele precum cea a lui Moska nu sunt neobișnuite, dar povestea ei este deosebit de convingătoare. Folosind povestea lui Moska ca punct de plecare, Eliza Griswold urmărește fenomenul poeziei feminine din Afganistan și examinează modul în care un deceniu de război a informat această tradiție. Împreună cu femeile lui Mirman Baheer, Eliza traduce și landai-ul poezilor de frunte ai națiunii, ceea ce nimeni nu a mai făcut de la "Cântece de dragoste și război: poezia femeilor afgane", editată de Sayd Majrouh, care a fost asasinat în Peshawar în 1988.

(Afganistan: Despre dragoste și sinucidere, Eliza Griswold)

Cerințe. Comparați reportajele lui Bombach cu reportajele altor jurnaliști de la Centrul Pulitzer despre Afganistan. Cum sunt temele asemănătoare și/sau diferite? Cum își structurează jurnaliștii articolele diferite pentru a atinge scopuri diferite?

Selectați unul dintre proiectele de mai sus și scrieți un scurt eseu care compară și contrastează acel proiect și filmul "Afganistan prin alegere". Asigurați-vă că adresați următoarele întrebări în eseu dvs.:

Cum prezintă piesele Afganistanul în mod similar/diferit?

Care crezi că au fost obiectivele autorilor în crearea pieselor lor?

Cum și-au structurat autorii piesele în moduri similare/diferite pentru a-și atinge obiectivele?